

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โลกปัจจุบันภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้นเนื่องจากสารสนเทศต่างๆ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ที่มีอยู่อย่างหลากหลาย ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาสังคมไทย คนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจึงจะมีโอกาสดีในสังคม ภาษาอังกฤษถูกเลือกเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและถือว่าเป็นภาษาสากล สถานศึกษาจึงเร่งพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้คนไทยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐาน สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ตลอดจนเลือกสรรและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่อย่างมหาศาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถที่จะแข่งขันกับนานาชาติระยะประเทศผู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งภายในและนอกประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และอุตสาหกรรมสามารถดำรงความเป็นเอกลักษณ์ความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : คำนำ) กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องให้เยาวชนไทยมีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษ เพื่อให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของโลกยุคข้อมูลสารสนเทศจึงจัดให้มีการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาชาติตลอดมา ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในยุคนี้ แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่กำเนิดมาจากแนวคิดของไฮม์ส์ (Hymes. 1979 : 19 อ้างอิงจาก Brumfit. 1984 : 25) ที่กล่าวว่า ผู้ที่มีสมรรถนะในการสื่อสาร (Communicative Competence) คือ ผู้ที่สามารถผลิตประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษาและใช้ประโยคนั้นได้ถูกต้องเหมาะสมตามวาระและโอกาสต่าง ๆ กล่าวคือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นต้องมีความรู้ด้านกฎเกณฑ์ของภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูดภาษานั้น ๆ เป็นอย่างดี

การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง กุศยา แสงเดช (2545 : 136)

กองวิจัยทางการศึกษา (2542 : 20) กล่าวว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญมากในการถ่ายทอดความรู้ ความนึกคิดและความเข้าใจให้ผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นวิธีการสอนที่เน้นเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน คนส่วนใหญ่มักถือว่าทักษะด้านการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากการแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา (Nunan. 2002 : 31) ในทำนองเดียวกัน แรกกิ้น (Rankin. 1982 : 258) เออร์ (Er. 1996 : 120) และสุมิตรา อังวัตเนกุล (2540 : 528) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ส่งสารใช้กันมากที่สุด เป็นทักษะที่จำเป็นมากในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการพูดผู้พูดต้องใช้ความคิดและถ่ายทอดความคิดโดยใช้คำศัพท์และ โครงสร้าง ไวยากรณ์รูปแบบต่าง ๆ และเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ

ปัจจุบันนับว่าภาษาอังกฤษได้แพร่หลายในเมืองไทย แต่คนไทยก็ยังพบปัญหาเดียวกันมาตลอดคือ การเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี ตั้งแต่อนุบาลถึงมหาวิทยาลัย แต่ก็ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วและไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ ประเด็นที่น่าสนใจจากการวิจัยของวารุณี จันทรานูวัฒน์ (2544 : 5) ที่กล่าวถึงจุดอ่อนของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารคือ นักเรียนขาดความแม่นยำในด้านกฎไวยากรณ์ ทั้งนี้ปัญหาสำคัญที่ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ คือ ผู้เรียนรู้สึกอาย เมื่อจะต้องพูดภาษาอังกฤษ หรือพูดเบาเพื่อปกปิดความคิดพลาดของตนเอง กลัวผู้อื่นดูถูกว่าพูดไม่ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน และอีกประการหนึ่งคือปัญหาด้านวัฒนธรรม เพราะบางคนคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษคำหนึ่งภาษาไทย คำหนึ่งหรือการพูดภาษาอังกฤษกับคนไทยเป็นเรื่องไม่เหมาะสม เพราะคนไทยต้องพูดภาษาไทย ทำให้ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาได้จริง ดังคำกล่าวของประนอม สุรัสวดี (2539 : 55) ที่ว่าการสอนการพูดภาษาอังกฤษในปัจจุบันแม้จะมีกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใหม่ น่าสนใจ มีอุปกรณ์ที่ทันสมัยวิธีการสอนเน้นการสื่อสาร เน้นการสนทนา เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แม้กระนั้นก็ตามเด็กนักเรียนก็ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริง สาเหตุเกิดจากการ ขาดความต่อเนื่อง ไม่มีโอกาสได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้การที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ดีจึงเป็นไปได้ยากมาก นอกจากนี้ชูมิน (Shumin. 2006 : 8) กล่าวถึง ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนว่า ผู้เรียนขาดความคล่องแคล่วในการใช้คำศัพท์สำนวน โครงสร้างทางภาษา และความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมทำให้ขาดโอกาสในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของสุมิตรา อังวัตเนกุล (2532 : 14) กล่าวว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

โดยเฉพาะทักษะการพูดมีปัญหา เนื่องจากนักเรียนไทยไม่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยมากและไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งในนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษานี้ก็เช่นเดียวกัน สาเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรนั้นเนื่องจากหลายสาเหตุที่เป็นปัจจัยภายใน เช่น ความสนใจ ความถนัด และปัจจัยอื่นภายนอก เช่น วิธีเทคนิคการสอนของครู ความรู้ความสามารถของครูและสภาพแวดล้อม เป็นต้น ภาษาคือทักษะและความชำนาญที่ต้องได้รับการฝึกฝนซึ่งสภาพการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อการฝึกฝนมากนัก เพราะถูกจำกัดแต่เพียงห้องเรียนเท่านั้น โอกาสที่นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนจึงมีน้อยมาก โดยเฉพาะในชุมชนที่ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยวหรือชนบทที่ห่างไกล ในด้านเทคนิควิธีสอนของครูนั้น พบว่าครูจำนวนมากไม่เข้าใจวิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 8) อีกทั้งทักษะการพูดเป็นพฤติกรรมทางด้านการแสดงออก เนื่องจากคนไทยมิใช่ชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงอาจเป็นทักษะที่ดูเหมือนค่อนข้างจะยาก ในด้านของการออกเสียงหรือสำเนียงให้ถูกต้อง แต่หากผู้เรียนมีความพากเพียรพยายามหมั่นฝึกฝนบ่อย ๆ ก็อาจสามารถทำได้ดีเช่นเดียวกัน แต่ถึงแม้ว่าจะออกเสียงผิดเพี้ยนไปบ้าง ผู้เรียนก็ต้องให้ความสำคัญต่อการสื่อสารให้ได้ความหมายมากที่สุด องค์กรประกอบสำคัญ นอกจากเสียงหรือสำเนียงแล้ว ได้แก่ คำศัพท์ ไวยากรณ์ ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ตลอดจนการใช้กริยา ทำทาง ประกอบในการสื่อสาร ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีเทคนิคกระบวนการรวมทั้งกิจกรรมที่หลากหลายน่าสนใจ มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยมากมาย จูงใจให้นักเรียนรักการเรียน จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ของประเทศไทย ก็ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามจุดหมายของหลักสูตรการเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศรวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ (กรมวิชาการ, 2545 : 2-3) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 221)

จากเหตุผลข้างต้นที่กล่าวมาจะเห็นว่าปัญหาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง การพัฒนาเครื่องมือวัดเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่มีความจำเป็นและสำคัญต่อกระบวนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง เครื่องมือที่จะใช้ต้องมีคุณภาพเพื่อนำไปใช้ในการวัดผลประเมินผลทักษะการพูดได้ สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการวัด แบบประเมินที่สร้างขึ้นสามารถเป็นแนวทางที่ดีในการปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่วในการพูด และด้านการสื่อความหมาย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นเพื่อเป็นการสร้างโอกาสในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนมีความกล้าที่จะพูดและกล้าแสดงออกได้ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด และมีวิธีการประเมินที่เหมาะสมอันจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้งช่วยให้ครูผู้สอนสามารถนำไปปรับปรุงและพัฒนาการสอนในชั้นเรียนของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2
3. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา

ที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา อุบลราชธานี เขต 2 จาก 5 อำเภอ ได้แก่ อำเภอนาตาล อำเภอเขมราฐ อำเภอกุดข้าวปุ้น อำเภอโพธิ์ไทร และอำเภอตระการพืชผล จำนวน 1,855 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 92 คน โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2 จำนวน 3 โรงเรียน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวสามารถเป็นตัวแทนที่ดี เนื่องจากมีระดับความสามารถใกล้เคียงกันและเรียนเนื้อหาเดียวกัน อีกทั้งเป็น โรงเรียนที่ใกล้เคียงกันสะดวกในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ขอบเขตของเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม เนื้อเรื่อง Place, World animals, English For daily life.

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวัดทักษะการพูดของนักเรียน โดยครูหรือผู้ดำเนินการสังเกต ในเรื่องการพูดบรรยายภาพ (Describe) การพูดบทบาทสมมติ (Role play) การพูดอภิปราย (Discussion) และการพูดโต้เถียง (Debate) เป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนสนทนาโต้ตอบกัน และการพูดอภิปรายโดยใช้ภาษาอังกฤษพูดสื่อความหมายให้ครูหรือผู้สังเกตฟัง

1.1 การพูดบรรยายภาพ (Describe) หมายถึง การออกเสียงเกี่ยวกับสิ่งที่มองเห็น จากภาพที่กำหนดให้และความคิดเห็นของผู้พูดอย่างสมเหตุสมผล

1.2 การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) หมายถึง การสนทนาถาม-ตอบและแสดงอาการปฏิกิริยาตามบทบาทที่กำหนดให้ตามสถานการณ์ที่กำหนด

1.3 การพูดอภิปราย (Discussion) หมายถึง การแสดงความคิดเห็นในหัวข้อที่

กำหนดให้ตามความคิดเห็นของผู้พูด

1.4 การโต้วาที (Debate) หมายถึง การพูดสนับสนุนและคัดค้านตามญัตติที่กำหนดให้ ทั้งที่เป็นข้อมูลเตรียมตัวล่วงหน้าและการพูดโดยฉับพลัน

2. พฤติกรรมที่ต้องการวัด หมายถึง การพูดออกเสียงภาษาอังกฤษทั้ง 6 ด้าน ได้แก่

2.1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียงระดับคำศัพท์ หมายถึง การพูดออกเสียงท้ายคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ ตามลักษณะการออกเสียงที่ถูกต้อง รวมถึงการพูดเชื่อมเสียง (Linking)

2.2 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์ หมายถึง การพูดที่นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร ได้ตรงประเด็นและถูกต้อง

2.3 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียงระดับประโยค หมายถึง การพูดลงน้ำหนักเสียงหนัก - เบา (Intonation) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

2.4 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์ หมายถึง การพูดที่มีการเรียงคำเป็นประโยคสื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา

2.5 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่วในการพูด หมายถึง การพูดสื่อสารโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วสื่อสารได้ถูกต้อง

2.6 พฤติกรรมการพูดด้านการสื่อความหมาย หมายถึง การพูดสนทนาโต้ตอบและพูดได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สื่อความหมายได้ตรงประเด็น

3. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ โดยเน้นคำศัพท์ การออกเสียง น้ำเสียง ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และสื่อความหมายที่ถูกต้องชัดเจน

4. คุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในการประเมินความสามารถของผู้เรียน ได้ตรงตามตัวบ่งชี้ของการวัด ประกอบด้วย

4.1 ค่าความเที่ยงตรง หมายถึง คุณสมบัติของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ให้ผลการวัดที่มีความคงเส้นคงวา วัดได้ตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัด ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวบ่งชี้ และค่าความเที่ยงตรง คือ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง การที่แบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด ได้ตรงตามตัวบ่งชี้ของกลุ่มสาระ มีความสอดคล้องกันระหว่างเนื้อหา วัดอุปประสงค์ ตัวบ่งชี้ และน้ำหนักคะแนน

4.2 ค่าความเชื่อมั่น หมายถึง ความคงที่แน่นอนของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สามารถวัดได้ให้ผลที่คงเส้นคงวา

4.3 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต หมายถึง ความคงที่แน่นอนในการให้คะแนนจากการตรวจให้คะแนนการสังเกตพฤติกรรมการพูดของผู้เข้าสอบ โดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกตจำนวน 3 คน โดยอาศัยเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics)

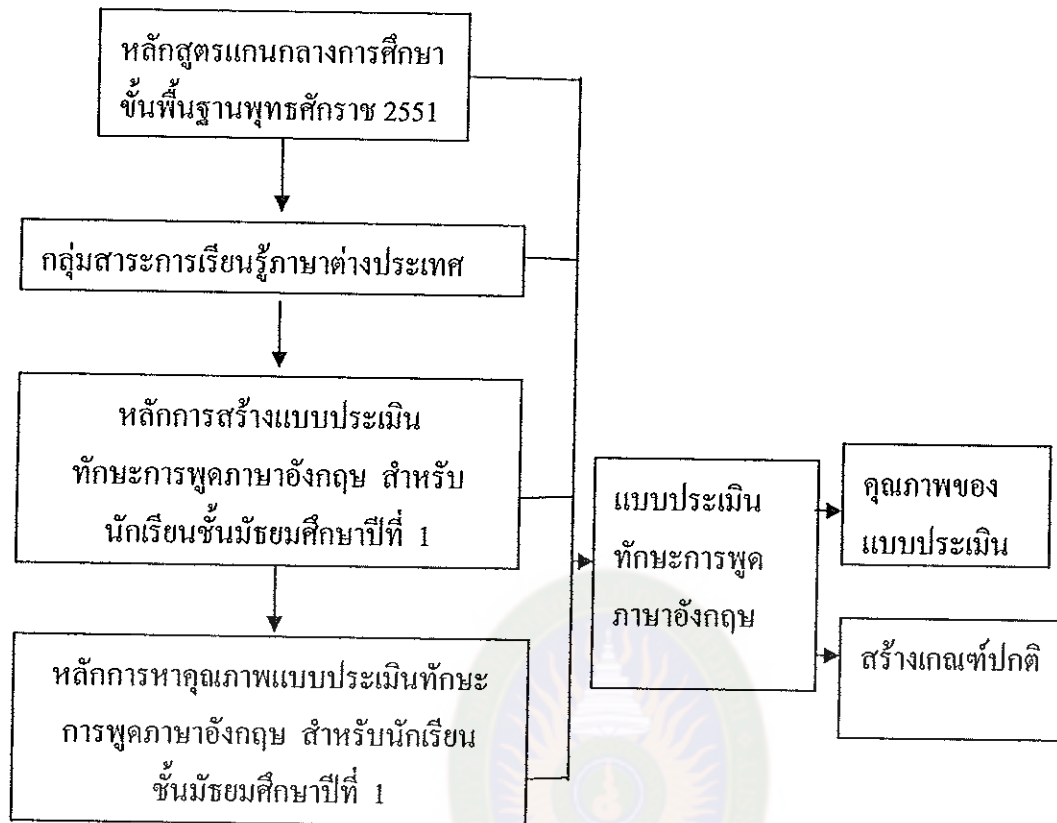
4.4 ผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต หมายถึง ครูที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือครูที่มีประสบการณ์การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ไม่ต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 3 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน และสำหรับครูที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำได้ ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นไป
2. ทำให้ได้แนวทางในการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

แผนภาพที่ 1 แสดงขั้นตอนตามกรอบแนวคิดการวิจัย